

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 19.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.



København, Søndagen d. 5. Oktbr. 1890.



III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Madsteder for de fattiges Børn.

Af

Johanne Meyer.



Der er i de senere Aar arbejdet meget for de hjemløse Børn. Det ene Børnehjem efter det andet dukker op ved privat Godgørenhed, og mange kærlige Mennesker er i Virksomhed for at skaffe de smaa et Hjem. For hvert nyt Hjem, der rejses, betyder det for Samfundet flere nyttige Borgere, færre Forbrydere.

Børnehjemssagen er nu sikret som en Nødvendighed i den offentlige Bevidsthed, og der findes kun faa Mennesker, der ikke ser det skadelige i, at forældreløse Børn sættes udenfor Samfundet, og der høres ved Møder og i Blade varme Udtalelser for de hjemløse Børns Ret til Forplejning og Opdragelse.

Men der findes andre Børn i Samfundet, som har maaske baade kærligere Forældre og et Hjem, og som dog kan kaldes »hjemløse«. For dem har Samfundet endnu ikke fundet Midler til Hjælp. Disse Skarer af sultne Børn, som man ser i de tætbefolkede, fattige Arbejderkvarterer, hvis Hjem kun har Kulde, Tomhed og Nød at mætte de smaa Børn med fra det Øjeblik, de ser Lyset. De kan ikke blive taget op i hyggelige Børnehjem med god Mad, varme Klæder og en forstandig Opdragelse, de kan ikke faa Nytte af den private Godgørenhed, ti de har jo en arbejdsdygtig Fader og en skikkelig Moder. Stakkels Fa'er har maaske Dag ud og Dag ind søgt Arbejde, men forgæves. Og jo længere Tid han søgte, jo mere umulig blev det at skaffe dette Arbejde; ti Klæderne blev mere lurvede, Stemmen mere

modløs og endelig sejrede Sløvhed og Lige-gyldighed. Moderen fik maaske lidt Arbejde ved Vask og andet udenfor Huset; og hvad saa de smaa? — De gik derhjemme og maatte passe sig selv; lidt Fedt og Brød blev vel sat frem hver Morgen, som Børnene med lidt Vand til kunde nyde i Dagens Løb. Sidde i Gadedøren eller tumle med Kammeraterne, imedens de ventede paa Mo'er — saadan var Hjemmet for dem.

Dog, en Tid paa Dagen havde Børnene det godt; det var i den allerstrængeste Vintertid, naar de sad i den store, lyse Skolestue og vidste, at efter Lektierne, som idag var bare Fornøjelse, fulgte den dejlige, varme Middagsmad; men naar det ikke var helt Vinter med Sne og Is og dog saa koldt derhjemme i Mo'ers Stue, saa vankede der ingen Middagsmad paa Skolen, og de var dog saa grulig sultne. Lektierne var netop da saa kedelige, og Tabellen, som de dog havde læst saa mange Gange paa, var alligevel helt glemt. — Ikke sandt, saadanne Forhold kender vi alle?

Men Følgerne af denne Barndom i Sult og Mangel paa Forplejning, vil den ikke sætte dybe Spor i Ungdom og Manddomstiden? — Det vil Hospitaler og Fængsler kunne svare paa.

Lærere og Lærerinder og mange andre velvillige Mennesker har derfor ogsaa forstaaet, at det bedste Middel til at bøde paa de nødlidende Hjem, er Middagsmad paa Skolen. Men det er gaaet her som med al privat Godgørenhed, den er som en Draabe i Havet, og det kan nok bringe Medfølelse frem for de smaas Lidelse, naar Lærerinderne fortæller, hvor de Børn, som ikke er mellem de lykkelige, der kan faa Mad, gerne vil liste sig til blot at lugte Maden. Sagen er nemlig den, at tusender trænger, hvor kun hundrede kan bispises.

Det vilde derfor være af højeste Vigtighed og den allerstørste Økonomi for Samfundet, om Kommunen oprettede *Madsteder*, knyttede til Skolen, hvor alle de Børn, hvis Forældre ikke var i Stand til at give dem den fornødne Forplejning, hver Dag regelmæssig kunde faa Middagsmad.

Disse *Madsteder* skulde da være saaledes indrettede, at Børnene under pædagogisk Tilsyn kunde forblive der og faa Hjælp til Lektielæsningen, maaske drive lidt Sløjd eller anden Beskæftigelse, og Pigebørn ogsaa, som jo ikke har Gymnastik i Skolen, maaske benytte en Timestid hertil i samme Sal. Selve Skolebygningerne egner sig nemlig ikke saa godt til Køkkener og Bospisningsanstalter, heller ikke kan Børnene godt lære Lektier paa Skolen, da Lokalerne er benyttede hele Dagen. At saadanne Børn, der kun har en kold Stue og ingen Vejledning i Hjemmet, kan forberede sig til Undervisning, det forstaar vel enhver er umuligt, som kender lidt til Børn.

Havde man saadanne *Madsteder*, havde man tillige Undervisningsanstalter for de unge Piger, der skal gaa ud som Tjenestpiger; ti her trængtes til mange Hænder baade ved Madlavningen og Opvartningen, som passende kunde udføres af Elever.

Hvad der her spistes op af de mange smaa Munde vilde sikkert komme igen i Sundhed og Arbejdsdygtighed, og hvad Kommunen gav ud til *Madstederne*, kunde Staten spare ved Hospitaler og Fængsler, ikke at tale om den Glæde og de smukke Barndomsminder, de mange Børn vilde bringe med ud i Livet til et frugtbart og virksomt Liv i Fremtiden.

Og for Skolen med de mange intelligente Lærerkrafter, hvilken Forskel paa Udbyttet af deres Arbejde. Under de nuværende Forhold formaar de ofte med al deres